

РЕШЕНИЕ

№ 4011

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3720** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. К., гражданин на Република С., роден на 24. 10. 1983 г., със съдебен адрес – Б., [улица], ет. 1, чрез адв. У., срещу Отказ рег. № 5364р-4736 / 25. 02. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че чужденеца има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Сочи се, че изискването за адрес е свързано единствено с място, на което да получава съобщения, но не и постоянно да пребивава там, което било и фактически невъзможно. Излага съображения за нарушения на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

В проведеното съдебно заседание, не се явява и не се представлява, като преди съдебното заседание са постъпили писмени бележки по съществуващото на спора от процесуалния му представител. Претендира разноските по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят Д. К., гражданин на Република С., роден на 24. 10. 1983 г., е лице от български произход, което е видно от представеното по делото удостоверение от Агенцията за българите в чужбина.

На 24. 10. 2022 г. Д. К. е подал заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като са приложени изискуемите документи.

По повод на подаденото искане е извършена проверка на 15. 12. 2022 г. на декларирания от чужденеца адрес на пребиваване, за което е съставена докладна записка рег. № 5365р-46 / 05. 01. 2023 г.

Изготвено е становище рег. № 5365р-64 / 06. 01. 2023 г. с мнение да се откаже разрешение за постоянно пребиваване, тъй като лицето е декларирало неверни данни относно адреса на пребиваване.

С Отказ рег. № 5364р-4736 / 25. 02. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца. Отказът е връчен на 29. 03. 2023 г. на пълномощник.

С жалба постъпила на 10. 04. 2023 г. на електронната поща на АССГ и подписана с електронен подпис, видно от отбелязването върху нея, е оспорен отказа по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление, са приложими необходимите документи, като в съответствие с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор с „Зенит Комерц Интернационал“ ЕООД, [населено място].

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, както и че същият има само 2 еднократни влизания на територията на страната и не може да изпълнява задълженията си по трудовия договор, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че Д. К. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], обл. Б., като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на имота – Ж. Г. Т., че му го предоставя за ползване и е съгласен да бъде адресно регистриран на този адрес.

Видно обаче от докладна записка рег. № № 5365р-46 / 05. 01. 2023 г. при извършената

проверка на адрес [населено място], обл. Б., е установено от кмета на селото, че в имота на Ж. Т. не е виждал настанени чужденци. Посочено е също така, че собственика Т. е заявил, че е сключил договор чрез адвокат за наем и настаняване на 5 чужденци, но същите не живеят там и не ги е виждал, а договора е сключен с цел финанси. Тези факти се потвърждават и от представените от Ж. Т. обяснения. При справки в информационните системи е установено, че в имота на Ж. Т. има регистрирани общо 7 чужди граждани.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът въобще не живее на посочения адрес, като наемодателят въобще не е виждал чужденеца, дори при подписването на договора за наем. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на намерение да се ползва декларирания адрес.

Освен това, видно от представената (стр. 57) справка за пътуванията на чужденеца за периода 01. 01. 2022 г. – 31. 12. 2022 г. лицето има само две влизания на територията на Република България на 20. 10. 2022 г. и на 24. 10. 2022 г., когато е сключен трудовия договор и е подадено заявлението, и съответно излизане на същата дата. Други влизания на територията на страната за целия период от една година няма, поради което няма как да изпълнява трудовите си задължения по представения трудов договор, според който се изисква ежедневно полагане на труд в рамките на 8 часа, което отново не е изпълнено.

Видно е, че както декларирания адрес, така и представения трудов договор само формално доказват присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същите са фиктивни и безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

При това положение се налага извода, че Д. К. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К., гражданин на Република С., роден на 24. 10. 1983 г., срещу Отказ рег. № 5364р-4736 / 25. 02. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Д. К., гражданин на Република С., роден на 24. 10. 1983 г., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: